

ת"פ 46003/04/12 - מדינת ישראל נגד איוון סלפצנקו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 46003-04-12 מדינת ישראל נ' סלפצנקו
בפני כב' השופטת הדסה נאור

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נעמה פאנן נגד איוון סלפצנקו
הנאשמים	ע"י ב"כ עו"ד ישר יעקובי

הכרעת דין

בתאריך 1.4.15 הודעתי, בנוכחות הצדדים, על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקיי:

1. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגוררו הנאשם והגב' אפרת חורש (להלן: "**המתלוננת**") בשכנות זל"ז בבניין ברחוב מבצע סיני 12 בבת-ים (להלן: "**הבניין**").

על אף יחסי השכנות אין מחלוקת כי ההיכרות בין הנאשם למתלוננת הייתה שטחית ביותר, מה שלא מנע מהשניים להסתכסך ביניהם בשבוע שקדם לאירוע נשוא כתב האישום.

הרקע לסכסוך, על כך אין עוררין, נעוץ בשלושה אלה:

א. טענת המתלוננת כי בנו של הנאשם גנב את הקורקינט של בנה ועל כן, על מנת לזכות בו חזרה, נכנסה לדירת הנאשם מספר ימים קודם לאירוע ונטלה משם את הקורקינט, כשלטענת הנאשם הקורקינט היה שייך לבנם.

ב. טענת המתלוננת כי הנאשם לא שילם לבתה 5 ₪ עבור ניקיון הכניסה לבניין, כמוסכם בין כל דיירי הבניין.

ג. חשדה של המתלוננת שהנאשם גרם לנזק בזדון לרכבה.

2. על פי הנטען בעובדות כתב האישום, על רקע הסכסוך המתואר, תקף הנאשם, בתאריך 19.8.11 סמוך לשעה 16:00, את המתלוננת בכך שצבט אותה בחוזקה בלחייה הימנית ואיים עליה בכך "שהעביר את ידו בתנועה על צווארו וצעק לעברה 'מאפיה, מאפיה, אני אביא לך מאפיה יזיינו אתכם והילדים שלך קפוט'".

כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלוננת חבלה של ממש - סימן אדום בעצם הלחי.

שוטר שהגיע למקום ביקש לעצור את הנאשם, אך הנאשם התנגד למעצרו, התרחק מהשוטר, לא נענה לקריאתו לעצור ואף התנגד בכוח למעצרו.

על כל אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז (להלן: "**חוק העונשין**"), בעבירה של אימים על פי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו על פי סעיף 275 לחוק העונשין.

3. הראיות, המתייחסות לאירוע שהתרחש בין הנאשם למתלוננת, מבוססות על גרסה מול גרסה, כשלכאורה יש חיזוק לגרסת המתלוננת בסימן אדום בעצם הלחי, בו הבחינה החוקרת רס"מ רונית קיכל, במעמד גביית הודעת המתלוננת, כפי שמצאה את ביטויה בגוף ההודעה.

4. **המתלוננת** חזרה בעדותה בקווים כלליים על הרקע לאירוע ועל המתואר בעובדות כתב האישום. על פי התיאור שמסרה בעדותה בבית המשפט כל האירוע החל בעת שהבחינה בנאשם יורד במדרגות מדירתו, כשדלת דירתה הייתה פתוחה.

לטענתה, פנתה אל הנאשם בדרישה לשלם לבתה 5 שקלים, חלקו בתשלום עבור עבודתה בשטיפת חדר המדרגות, אך על אף שהנהן בראשו לחיוב הבינה שהוא אינו מעוניין לשלם.

לכן אמרה לו שעליו לבקש את סליחתה, כפי שעשה בנו לאחר שנתפס בקלקלתו, כגנב הקורקינט של בנה.

בתגובה לדבריה התחיל הנאשם "**לעשות תנועות עם הידיים ונדף ממנו ריח חזק של אלוהול [...]** הוא התחיל להניף את הידיים ולעשות תנועות מבהילות. עמדתי להתרחק. אמרתי לו משהו שאני לא זוכרת והוא עשה לי תנועות של יד, כדי לתקוף אותי. התרחקתי ובפעם השנייה הוא הצליח לתקוף אותי בפנים. הוא צבט אותי והייתה לי חבלה".

כאן הוסיפה המתלוננת משפט שעל משמעותו אעמוד בהמשך: "**יכולתי לתקוף אותו. יש לי עבר פלילי ולמדתי לקח מהמדינה. כך שבחרתי לא לתקוף אותו ופניתי למשטרה**".

בהמשך העידה שהנאשם גם איים עליה וחזרה באופן כללי על הדברים המוזכרים בכתב האישום.

5. **הנאשם** טען מנגד, שהוא היה קורבן להתנכלותה של המתלוננת ולאיומים מצידה על רקע טענתה בפניו כי הוא שרט את רכבה.

לטענתו, האירוע החל בעת שהיה בדרכו למעלה לדירתו, הממוקמת קומה מעל דירת המתלוננת, ולא כפי שתיארה זאת המתלוננת.

לדבריו, ברגע שהמתלוננת ראתה אותו היא החלה לצרוח והבין שהיא מאשימה אותו בכך ששרט את רכבה "היא צרחה והיה לה מבט של רצח בעיניים [...] היא המשיכה לצרוח ואמרה שאני חייב להחזיר לה 5 שקלים עבור הניקיון של הכניסה. היא פשוט לא נתנה לי אפשרות לעבור ולהיכנס הביתה. היא חסמה את דרכי ואמרה שהילד שלי גנב ממנה קורקינט [...] ואיימה עליי עם תנועה בצוואר, שהיא תשחט אותי [...] היא אמרה שכעבור 10 דקות יבואו חברים ויורידו לי את הראש. ירדתי למטה כי היא חסמה בפניי את האפשרות להיכנס לביתי".

6. בחקירתה הנגדית עימת ב"כ הנאשם את המתלוננת עם עברה הפלילי ואף הגיש את גילון רישומה הפלילי, הכולל חמש הרשעות קודמות כולן בעבירות אלימות.

בסיכומיו טען כי "המדובר במתלוננת שהינה אשת מדנים נרגנת, לה עבר פלילי עשיר בעבירות אלימות, תיק מב"ד בעבירת מרמה ו-38 תיקים סגורים, ברובם בגין אלימות והפרות הוראה חוקית, כאשר 3 מתוכם נפתחו לאחר אירוע נשוא ההליך".

בהתייחסה להרשעותיה הקודמות בעבירות אלימות הסבירה המתלוננת כי "פעם היו תוקפים אותי והייתי מגיבה. כיום אני מגיבה אחרת - פונה למשטרה" כשאת נקודת הזמן בו חל השינוי בתגובותיה ממוקמת המתלוננת במועד ש"מאז שחינכה אותי המדינה".

מעיון בגיליון הרשעותיה ניתן להבין שאת "החינוך" שקיבלה המתלוננת מהמדינה מייחסת המתלוננת להעמדתה בצו מבחן למשך שנה.

דא עקא צו המבחן ניתן בעקבות הרשעתה האחרונה בחודש מרץ 2013, קרי: כשנה וחצי לאחר האירועים נשוא התיק, שאירעו עוד בטרם "חונכה" על ידי המדינה.

אמנם אין בעובדה שהמתלוננת הורשעה, ולא אחת, בעבירות אלימות, כדי להשמיט את הבסיס לאמינות גרסתה, ולקבוע שדי בכך כדי לשלול את אמינותה. אך ניסיונה, שלא צלח, להציג עצמה כמי שבחרה שלא לתקוף את הנאשם, אף לא מילולית, כטענת הנאשם, בעקבות השינוי שחל, לכאורה, בהתנהגותה לאחר "החינוך" שקיבלה מהמדינה - פוגם באמינות גרסתה.

פרט נוסף בעדותה שעורר בי תהייה לגבי אמינות גרסתה היא העובדה שבמהלך חקירתה הראשית לא רק שלא הזכירה כלל שחשדה בנאשם ששבר את המראה הימנית קדמית ברכבה אלא אף התחמקה מכל דיבור על כך. כשסיפרה המתלוננת בעדותה, על מה שארע בפגישה עם הנאשם בחדר המדרגות, ציינה **"אמרתי לו משהו שאני לא זוכרת"**, כשלטענת הנאשם צרחה עליו באותו מפגש ומדבריה הבין שהיא מאשימה אותו ששרט את רכבה.

רק בחקירתה הנגדית הזכירה המתלוננת לראשונה את חשדה בנאשם שהוא זה ששבר את המראה הימנית קדמית של רכבה, אם כי לדבריה בנזק לרכב הבחינה רק בלילה שלאחר שצבט הנאשם בלחייה **"ירדתי אחרי המקרה בלילה וראיתי את ראי הצד של האוטו שבור. זה היה אחרי הצביטה. לא ראיתי מי עשה. לי אין אויבים וזה קרה מיד אחרי האירוע עם הנאשם. כנראה שזה הוא"**.

אלא שבתלונתה מיום האירוע סיפרה המתלוננת כי בלילה לאחר שמצאה את הקורקינט של בנה בביתו של הנאשם, כשבוע לפני האירוע מושא תיק זה, הבחינה שנגרם נזק לרכבה וכי היא חושדת בנאשם.

הנאשם עצמו נחקר ביום האירוע בחשד לגרימת נזק לרכבה וכבר כאן העלה את הטענה כי במהלך העימות המילולי שהיה לו עם המתלוננת **"היא התחילה עם הקטע על המכונית"** וחזר על כך בעדותו בבית המשפט, כפי שהוזכר לעיל.

מכל הטעמים המנויים לעיל עולה כי דווקא למתלוננת היה מניע להתעמת עם הנאשם, כטענתו, וניסיונה לנתק את הקשר בין חשדה שהנאשם חיבל ברכבה לבין האירוע מעמיד בסימן שאלה את מהימנותה.

7. ציינתי כבר כי החוקרת שגבתה את תלונתה של המתלוננת שעות ספורות לאחר האירוע ציינה בגוף ההודעה שהמתלוננת הצביעה בפניה על **"סימן אדום בעצם הלחי"**.

ראייה זו יכולה הייתה להוות ראיית חיזוק, מקום שראיה כזו נדרשת, וודאי לתמוך בגרסה שאינה טעונה ראיית חיזוק.

אולם הן כראיית חיזוק והן כראייה תומכת יש קודם לקבוע כי ניתן לסמוך במובהק על הראייה העיקרית, שהיא מציגה את תמונת ההתרחשות באופן אמין.

בהעדר ראייה מרכזית אמינה, באופן שאינו מעורר את הספק הסביר, אין ראיית החיזוק יכולה למלא את החסר.

8. מאידך גם גרסתו של הנאשם אינה נקייה מספקות, בעיקר נוכח טענתו בגרסה הראשונה שמסר בחקירתו במשטרה ולפיה **"היא (המתלוננת - ה.נ.) אמרה שהיא תביא לי את החברים שלה עוד 10 דקות ואני ירדתי לחכות למטה..."**.

ממה נפשך, אם כטענתו איימה עליו המתלוננת מה טעם ראה לרדת למטה לחכות לחבריה שהיו אמורים להגיע ולפגוע בו ומדוע, אם כדבריו האמין לה, שהרי ירד למטה לחכות לחבריה, לא הזמין למקום את המשטרה?

בעדותו בבית המשפט כבר מסר גרסה מעט יותר הגיונית ולפיה "היא אמרה שכעבור 10 דקות יבואו חברים ויורידו לי את הראש. ירדתי למטה כי היא חסמה בפניי את האפשרות להיכנס לביתי". אולם, גם על פי גרסה זו עולה התהייה מדוע לא הזמין את המשטרה למקום?

9. לגבי האיומים כל אחד מהצדדים, המתלוננת מזה והנאשם מזה טוען כי איום על ידי הצד האחר, כשגם אופן האיום זהה בשתי הגרסאות, כשכל אחד מהם מספר שהאחר העביר את ידו בתנועת איום על צווארו.

גם כאן מדובר בגרסה מול גרסה, ומשהתעורר הספק לעניין מהימנות גרסת המתלוננת ככל שהיא מתייחסת לעבירת התקיפה, מצאתי שלא יהיה זה בטוח לקבוע ממצאים מרשיעים על סמך עדות היחידה של המתלוננת, גם ככל שהיא מתייחסת לעבירת האיומים.

10. מאחר שנטל הבאת הראיות מוטל על התביעה ובהינתן שמדובר בעדות יחידה שאינה נקייה מספקות, הגעתי למסקנה שהמאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את העבירות, של תקיפה הגורמת חבלה ממשית ואיומים, מעבר לכל ספק סביר.

11. ראיות המאשימה, המתייחסות לאירוע שהתרחש בין הנאשם לשוטרים, מבוססות בעיקרן על הדוחות והמזכרים שרשמו השוטרים סמוך לאחריו וראיות ההגנה נסמכות על גרסתו של הנאשם.

כתב האישום מנוסח בלאקוניות ככל שהוא נוגע לעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

עיון במזכרים ובדוחות שהוגשו בהסכמה, לאחר שב"כ הנאשם בחר שלא לחקור את עורכיהם, מצביע על פערי גרסאות בין השוטרים שהיו מעורבים באירוע מעצרו של הנאשם, הן לגבי הליך המעצר עצמו והן לגבי ההתרחשות בתחנת המשטרה, שלגביה לא יוחסה לנאשם כל אשמה, אך יש בהם כדי להשליך על מהימנות הגרסאות והמשקל שניתן לתת לאמור ברישומי השוטרים.

התיאורים לגבי הליך המעצר:

רס"ר תומר ביטרן (להלן: "רס"ר ביטרן") רשם מזכר בו תיאר את הליך מעצרו של הנאשם.

במזכר ציין רס"ר ביטרן כי הודיע לנאשם שהוא עצור, אך הלה "סרב להאזק והחל ללכת ממני. קראתי לו לעצור וזה המשיך ללכת" לכן רץ אחריו וכבל אותו בכוח "לאחר שימוש סביר בכוח עם ידיים, כאשר אני אוחז בידיו בכוח".

כאן מוסיף רס"ר ביטרן כי "הנ"ל החל להתנגד. השתמשתי בשוקר". אף מילה על האופן בו התנגד הנאשם

לכבילתו וכיצד התנגדותו באה לידי ביטוי עד כי הצדיקה שימוש בשוקר.

תיאור שונה לחלוטין של ההתרחשות הקשורה במעצרו של הנאשם מוצאים בדוח הפעולה שרשם **השוטר אביב מדג'ר** (להלן: "**השוטר מדג'ר**").

על פי גרסת השוטר מדג'ר הנאשם נעצר ונכבל וכשהגיעו עמו לניידת החל לקלל אותם "**ואז החל לרוץ כאשר הוא כבול הוא נתפס כאשר הוא החליק על המדרכה וקיבל שוקר ע"י תומר ביטרן**".

ההבדלים בגרסאות נוגעים הן לשלב בו נכבל הנאשם, הן לשלב בו התרחק מהם, הן לדרך בה התרחק מהם, הן לשלב ולסיבה לתקיפתו ע"י רס"א ביטרן בשוקר, כשלא עולה כלל מגרסתו של השוטר מדג'ר שהנאשם התנגד לכבילתו.

התיאורים לגבי ההתרחשות בתחנת המשטרה:

משני מזכרים שרשם רס"ר ביטרן, מדו"ח פעולה שרשם השוטר מדג'ר ומזכ"ד שרשם רס"ר ביגלמן מקסים (להלן: "**רס"ר ביגלמן**") עולה כי הנאשם "זכה" למנה נוספת של שימוש בטייזר כשוקר כלפיו ובהמשך אף בוצע נגדו שימוש בטייזר - הפעם בתחנת המשטרה.

מכל המזכרים והדוחות ומכל התיאורים השונים, כפי שיפורטו להלן, לא ברור הצורך בשימוש באקט כל כך אלים נגד הנאשם ועל מה ולמה הפעילו כלפיו השוטרים אמצעים כל כך קשים, כשימוש בשוקר ובטייזר.

על פי גרסת **רס"ר ביגלמן**, בעת שהנאשם ישב בחדר המתנה של עצורים בתחנה "**הוא קילל בשפה רוסית קללות גסות**" משלא נענה לבקשתו להפסיק ומאחר שמפיו נדף ריח חזק של אלכוהול הוסבר לו שאם לא יפסיק להשתולל ישתמש נגדו בשוקר, כשגם אזהרה זו לא הרתיעה אותו הוציא את השוקר והשתמש בו כנגד הנאשם.

על פי גרסתו לאחר שנעשה השימוש בשוקר נגד הנאשם החל הלה "**לדפוק את הראש שלו בתוך דלת סורגים**" לפיכך נכבל עם אזיקי ידיים לספסל על מנת שלא יפגע בעצמו.

גם בכך, על פי גרסה זו לא היה כדי להרגיע את הנאשם והוא המשיך לצעוק ולקלל, אך לגרסת רס"ר ביגלמן, בשלב זה העביר את הטיפול בנאשם לחקירות.

אין בזכ"ד שערך רס"ר ביגלמן כל רמז לכך שלאחר השימוש בשוקר נעשה גם שימוש בטייזר נגד הנאשם.

גרסה שונה, לגבי האירועים בתחנת המשטרה אנו מוצאים בשני המזכרים שרשם **רס"ר ביטרמן**, שאף בינם לבין עצמם יש סתירה פנימית, אף שנרשמו באותו יום.

על פי גרסה זו, כפי שמצאה ביטויה במזכר הראשון, בהגיעו לתחנת המשטרה החל הנאשם **"לנגוח את ראשו בדלת ברזל"** לכן לקח רס"ר ביגלמן **"את הטייזר שלו והשתמש בו כשוקר"** והנאשם נאזק לספסל ונרגע.

מהמזכר הנוסף שרשם השוטר ביטרמן ניתן להבין שאחרי שנעשה השימוש בשוקר והנאשם נאזק לספסל **"החל להשתולל עם הידיים ונגח הראש בקיר ובספסל"**, ולא כפי שרשם במזכר הראשון שבעקבות השימוש בשוקר נרגע.

אך עיקר החשיבות באמור במזכר השני היא הוספת העובדה כי מאחר שהנאשם לא נרגע **"הוזר שוב עם שוקר ולאחר שלא נרגע בוצע שימוש בטייזר"** - עובדה שכאמור לא הוזכרה כלל בדוח הפעולה שערך רס"ר ביגלמן.

שוטר נוסף שהיה עד להתרחשות בתחנת המשטרה, השוטר מדג'ר, אף הוא העלה את תיאור ההתרחשות על הכתב בדו"ח פעולה שערך וכך תיאר את שארע **"כשהגענו לתחנה העצור (הנאשם -ה.נ.) לא הפסיק להשתולל ולשפשף את ידיו עם האזיקים כדי להשאיר סימן ודפק את ראשו בשער וקיבל שוקר מהשוטר מקסים ביגלמן"**.

גם השוטר מדג'ר לא מזכיר שנעשה שימוש בטייזר נגד הנאשם, וגרסתו סותרת את גרסת רס"ר ביגלמן על השלב בו נעשה השימוש בשוקר נגד הנאשם.

מסיבות ברורות לא ייחסה המאשימה לנאשם כל עבירה על מעשיו בתחנת המשטרה ולא ניתן אלא לתהות מדוע במהלך מעצרו, במסגרת חקירתו הראשונה, לא נשאל הנאשם ולו שאלה אחת לגבי החשד להפרעת שוטר במילוי תפקידו, וחקירתו בחשד לביצוע עבירה זו בוצעה רק בחלוף מספר חודשים, לאחר שהוזמן לחקירה נוספת בתאריך 30.11.11.

גרסת הנאשם, כפי שעלתה באותה חקירה, לפיה לא ברח מהשוטרים אלא התרחק מהם כ-10 מ', משום שלא הבין מדוע עוצרים אותו ואף הביע תמיהתו בפני שוטרים, גרסה עליה חזר בבית המשפט כשהעיד **"כשהם שמו עליי את האזיקים, הייתי במצב של שוק. לא הבנתי מה קורה. פשוט עשיתי מספר צעדים אחורה"** אינה בלתי סבירה ולא ניתן לשלול אותה על הסף.

ראוי לציין שאף המאשימה לא קיבלה את גרסת השוטרים כלשונה ולא ייחסה לנאשם התנגדות אקטיבית למעצר, כמתואר על ידם, וייחסה לו רק התנגדות פסיבית שבאה לידי ביטוי בהתרחקות מהמקום, גרסה אותה לא שלל הנאשם מכל וכל אך נתן לה הסבר, שבנסיבות המקרה מניחה את הדעת ומעוררת את הספק בשאלת היסוד הנפשי שבמעשיו.

12. לאור כל האמור לעיל, משהתעוררו בליבי ספקות לגבי אמינות גרסת עדי התביעה, מחד גיסא, כשמאידך גיסא גם גרסת הנאשם אינה נקייה מספקות אף שלא ניתן לקובע נחרצות שאינה אמינה, הגעתי למסקנה

שהמאשימה לא עמדה בנטל, המוטל עליה, להוכיח את אשמת הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, מעבר לכל ספק סביר.

התוצאה היא, אפוא, שאני מזכה את הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק, כאמור ברישת הכרעת הדין.

13. המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, י"ז ניסן תשע"ה, 06 אפריל 2015, במעמד הצדדים